

Arrest

nr. 68 493 van 17 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS HABA, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, komt op 4 mei 2011 België binnen en dient op 6 mei 2011 een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken (hit Eurodac) blijkt dat verzoeker reeds werd geregistreerd te Crotone in Italië op 21 april 2011.

Op 23 mei 2011 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek aan Italië in toepassing van artikel 10.1 van de Verordening (EG) Nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling

van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 29 juli 2011 licht België de Italiaanse autoriteiten in van het feit dat zij niet hebben gereageerd binnen de in artikel 18, § 1 van de Dublin-II-Verordening vastgelegde termijn, waardoor Italië op grond van artikel 18, § 7 van de Dublin-II-Verordening wordt geacht in te stemmen met de terugname van verzoeker.

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 29 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 06.05.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 21.04.2011 door de Italiaanse instanties werd geregistreerd voor illegale binnenkomst. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hij via Griekenland het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam en vervolgens via Italië en Frankrijk doorreisde naar België, waar hij op 04.05.2011 zou zijn aangekomen. De betrokkene voegde toe dat hij in Italië door de politie werd gecontroleerd en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 23.05.2011 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 29.07.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.

Aan de betrokkene werd tijdens het verhoor gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij een asielaanvraag in België indiende. De betrokkene stelde dat hij ervoor koos asiel te vragen in België omdat België volgens hem een goed land is voor asielzoekers. Daarom vroeg hij naar eigen zeggen geen asiel in Italië, waar hij werd gecontroleerd door de politie. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. We merken op dat Italië bij ontstentenis van een antwoord op ons overnameverzoek d.d. 23.05.2011 verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene op grond van de artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag.

Italië ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de

Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië zette de Europese regelgeving inzake opvang en zorgen voor asielzoekers om in nationale wetgeving.

Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene uitte geen enkele vrees tegenover de Italiaanse instanties en maakte geen melding van feiten of omstandigheden, die zouden kunnen wijzen op een mogelijke inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben.

Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene gezondheidsproblemen te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die deze verklaarde problemen staven en aangeven dat ze vanwege hun aard een overdracht aan de Italiaanse instanties verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht van de betrokkene aan Italië een schending zou betekenen van artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 10(1) en 18(7) van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.

(...)”

Op 3 augustus 2011 richten de Italiaanse autoriteiten een schrijven tot de Belgische autoriteiten waarin zij alsnog de terugname van verzoeker aanvaarden en verzoeken om vooraf op de hoogte te worden gesteld van de gezondheidstoestand van verzoeker en de datum van overbrenging.

Op 3 augustus 2011 dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing van 29 juli 2011. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 65 362 van 4 augustus 2011 wordt deze vordering verworpen.

Een overdracht is voorzien voor 24 augustus 2011. Verzoeker weigert en op 24 augustus 2011 wordt een vordering tot heropsluiting genomen ten opzichte van verzoeker.

Op 28 september 2011 wordt verzoeker overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Artikel 39/82, § 1, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

Nu verzoeker op 3 augustus 2011 reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing heeft gevorderd en deze werd verworpen om andere redenen dan omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond, is de huidige opeenvolgende vordering tot schorsing, die verzoeker op 10 augustus 2011 heeft ingediend, niet ontvankelijk.

De vordering tot schorsing is onontvankelijk.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van

een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 28 september 2011 werd overgedragen aan Italië. De bestreden beslissing is bijgevolg reeds ten uitvoer gelegd. De vraag rijst naar het belang dat verzoeker nog heeft bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gevraagd naar het actueel belang van verzoeker deelt de advocaat van verzoeker ter zitting mee dat zijn cliënt nog steeds getuigt van het rechtens vereiste belang omdat zijn persoonlijke aanwezigheid niet vereist is en hij geldig vertegenwoordigd wordt door zijn advocaat en omdat de gedwongen overdracht niet meebrengt dat hij geen belang meer heeft bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gelet op de concrete uiteenzetting ter zake wordt *in casu* aanvaard dat verzoeker nog getuigt van het rechtens vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"1. Eerste middel: artikel 10 § 1 van de Dublin-II-Verordening en ongeldig overnameakkoord.

Principe

Volgens artikel 10 § 1 van de Dublin-II-Verordening:

"Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden".

Toepassing

Zoals reeds werd vermeld, heeft verzoeker op illegale wijze de grens van Griekenland overschreden alwaar zijn vingerafdruk voor het eerste keer werd genomen.

Op grond van artikel 10 § 1 van de Dublin-II-Verordening dient verwerende partij het verzoek tot overneming te richten aan Griekenland en NIET Italië.

Verwerende partij heeft het verzoek tot overneming aan de verkeerde lidstaat gericht. Het verzoek tot overneming gericht aan de verkeerde lidstaat is ongeldig.

Door de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten met een uitdrijving naar Italië terwijl verwerende partij het verzoek tot overneming aan Griekenland dient te richten, schendt de bestreden beslissing artikel 10 § 1 van de Dublin-II-Verordening.

Op heden heeft Italië terecht de aanvraag van verwerende partij niet ingewilligd aangezien Italië niet verantwoordelijk is voor de asielaanvraag van verzoeker.

Dienvolgens is België verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker."

3.1.2 In de nota met opmerkingen repliceert de verwerende partij dat uit geen enkel document blijkt dat verzoekers vingerafdrukken voor de eerste keer in Griekenland werden genomen. Volgens de verwerende partij blijkt integendeel dat deze op 21 april 2011 te Crotone (Italië) werden genomen.

De verwerende partij stelt dat er dan ook geen sprake kan zijn van een ongeldig overnameakkoord met Italië, nu uit de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat Italië het enige land is waar verzoekers vingerafdrukken werden genomen.

De verwerende partij besluit dat verzoeker geen schending aantoont van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening.

3.1.3 Verzoeker voert de schending aan van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening. Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Wanneer is vastgesteld, aan de hand van bewijsmiddelen of indirect bewijs, zoals omschreven in de twee in artikel 18, lid 3, genoemde lijsten, inclusief de gegevens zoals bedoeld in hoofdstuk III van Verordening (EG) nr. 2725/2000, dat een asielzoeker op illegale wijze de grens van een lidstaat heeft overschreden via het land, de zee of de lucht of komende vanuit een derde land, dan berust de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het asielverzoek bij die lidstaat. Deze verantwoordelijkheid eindigt twaalf maanden na de datum waarop de illegale grensoverschrijding heeft plaatsgevonden.”

In een enig middel betoogt verzoeker dat hij op illegale wijze de grens van Griekenland heeft overschreden en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Volgens verzoeker had de verwerende partij op grond van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening het terugnameverzoek aan Griekenland en niet aan Italië moeten richten.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens het Dublininterview van 6 mei 2011 negatief heeft geantwoord op de vraag of hij in het land van verblijf of in een ander land reeds eerder een asielaanvraag had ingediend. Verzoeker verklaarde vervolgens dat hij via Griekenland het grondgebied van de Lidstaten was binnengekomen en via Italië en Frankrijk naar België was doorgereisd.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 10(1) en 18(7) van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 06.05.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 21.04.2011 door de Italiaanse instanties werd geregistreerd voor illegale binnenkomst. Tijdens zijn verhoor verklaarde de betrokkene dat hij via Griekenland het grondgebied van de Lidstaten binnenkwam en vervolgens via Italië en Frankrijk doorreisde naar België, waar hij op 04.05.2011 zou zijn aangekomen. De betrokkene voegde toe dat hij in Italië door de politie werd gecontroleerd en dat zijn vingerafdrukken er werden genomen. Hij verliet het grondgebied van de Lidstaten niet. Op 23.05.2011 werd een verzoek voor overname op grond van artikel 10(1) van Verordening 343/2003 gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet hebben geantwoord op ons verzoek. Artikel 18(1) van Verordening 343/2003 stelt dat de voor overname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee maanden moet antwoorden op ons verzoek. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee maanden staat volgens artikel 18(7) gelijk met de aanvaarding van het overnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 18(7) van Verordening 343/2003 op 29.07.2011 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen.”

De Raad stelt vast dat uit het Eurodac-verslag duidelijk blijkt dat verzoekers vingerafdrukken enkel en alleen op 21 april 2011 te Crotone in Italië werden genomen. Verzoekers uitspraak als zouden zijn vingerafdrukken eerst in Griekenland zijn genomen, vormt slechts een blote bewering die niet wordt gestaafd door enig stuk in het dossier. Aangezien aan de verklaring dat verzoeker het grondgebied van de lidstaten is binnengekomen via Griekenland waar zijn vingerafdrukken zouden zijn genomen, geen bewijswaarde kan worden toegekend en verzoeker verder geen bewijsmiddelen of indirecte bewijzen aanbrengt dat hij op illegale wijze de grens van Griekenland heeft overschreden, is de Raad van oordeel dat de Belgische autoriteiten op juiste wijze artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening hebben toegepast en het terugnameverzoek geheel conform de vigerende regels aan Italië hebben gericht.

In de mate waarin verzoeker opwerpt dat Italië het terugnameverzoek tot op heden niet heeft ingewilligd, merkt de Raad op dat op 23 mei 2011 een terugnameverzoek werd gericht aan de Italiaanse autoriteiten. Aangezien de Belgische autoriteiten op 29 juli 2011 nog geen antwoord hadden ontvangen van Italië werd de termijn die is vastgesteld in artikel 18, § 1 van de Dublin-II-Verordening overschreden en staat dit overeenkomstig artikel 18, § 7 van diezelfde verordening gelijk aan de aanvaarding van het overnameverzoek.

De schending van artikel 10.1 van de Dublin-II-Verordening kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET